

SENSE UN DEBAT VERITABLE ENTRE ELS CANDIDATS

Un successor que ho té difícil

Interpretar o desxifrar en termes polítics el congrés extraordinari d'AP, celebrat a Madrid durant aquest cap de setmana passat, pot esdevenir un trencaclosques tan complicat com aquests de milers de fitxes que, quan els tens fets, hi veus només la foto de la tapa de la caixa. El fins a cert punt sorprenent triomf d'Antonio Hernández Mancha com a nou president d'AP, i per tant, com a successor de Manuel Fraga, pot ser entès de maneres molt diverses.

Pot ser el triomf de l'aparell provincial del partit sobre els òrgans centrals. Pot ser el triomf dels quadres secundaris sobre aquest poderós *lobby* intern que significa el grup parlamentari. Pot suposar apartar del poder un important sector fraguista, que no va saber fer de coixí de Fraga per evitar la seva patxada final. Pot ser simplement una rebel·lió dels sectors més joves i dinàmics, enfront d'una direcció cremada. Pot ser la consagració de les tesis populistes i desideologitzades, davant d'un pensament més tradicional i conservador. Pot ser el triomf d'una certa demagògia interna, davant d'un programa més difícil d'entendre. I pot ser també una simple lluita de clans, cosa en la qual els aliancistes són molt experts.

Si més no, la manca d'un veritable debat entre Hernández Mancha i Herrero de Miñón fa imprevisible el futur immediat. Ningú no sap ben bé què és el que es jugava en aquest congrés, tret de situacions personals. No ha guanyat un programa o un projecte concret, sinó un polític desconegut que simplement ha aconseguit sugge-

El triomf d'Hernández Mancha com a president d'AP té moltes interpretacions. Una successió difícil que haurà d'aclarir totes les incògnites que es produiran al si del partit.

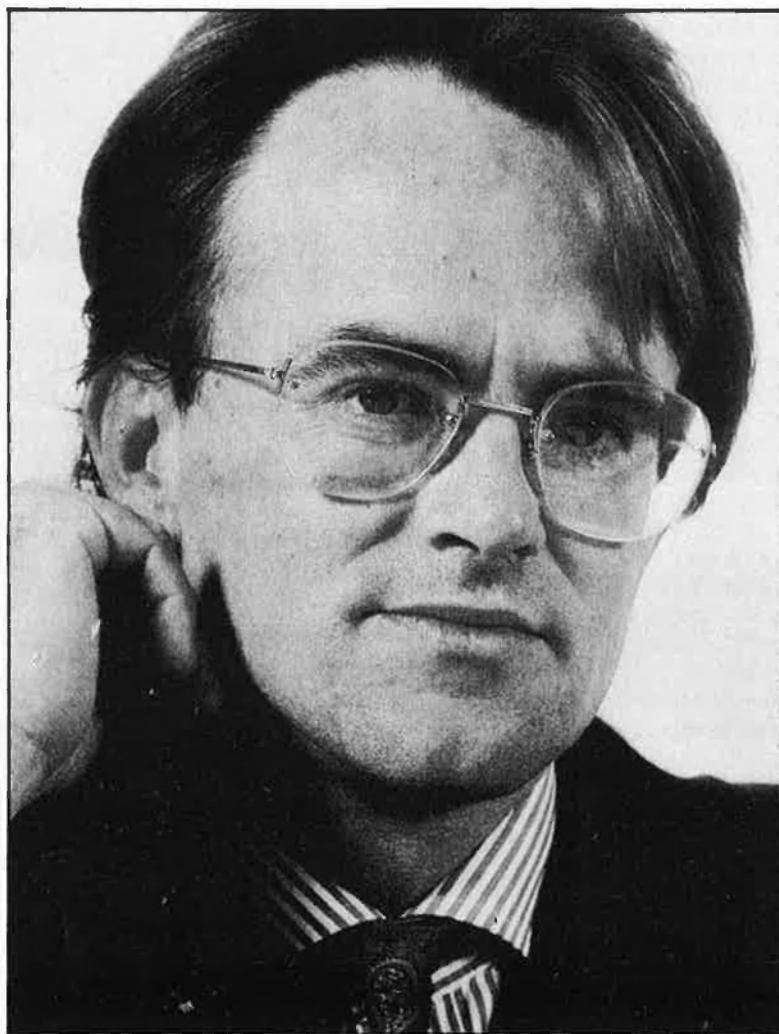
J. Sanmartí

partit de crisi en crisi. De moment, el congrés ha tingut la virtut d'originar una nova ala aliancista (els «herreristes»), que poden donar un joc estrany. ¿Quin paper ha fet Manuel Fraga en l'elecció d'Hernández Mancha? Que se sàpiga ara, cap. Ell ha deixat fer i, certament, ha vist el cadàver d'alguns dels seus enemics desfilitant davant la porta de casa seva. No el de tots, perquè n'hi ha hagut que han estat prou eixerits per pujar a temps al carro del guanyador. L'hora de Fraga pot sonar ara. La derrota i el replegament de Miguel Herrero han produït un buit important, que directament o indirectament, pot ser ocupat per Fraga.

Com a nou portaveu del grup parlamentari al Congrés, Fraga tindria un lloc d'influència important i una bona talaia dins i fora del partit que li permetria d'actuar en política, i concretament en el terreny parlamentari, sense haver-se de ficar en les picabaralles internes d'AP. La temptació està servida, i, d'altra banda, és lògic que Hernández Mancha s'estimi més tenir Fraga davant seu i lligat per una mena de vincle feudal, que no a l'esquena amb una hipotètica i feble neutralitat.

Totes les incògnites que AP ha anat arrossegant des del 22 de juny continuen intactes. Hernández Mancha igual pot trobar vies que rellancin el partit i la dreta en general, que pot fer augmentar la

confusió i la crisi. De moment, es troba amb una part dels diputats i de l'aparell central que no el veuen de bon ull. La primera prova de força seriosa seran les eleccions municipals Després, ja ho veurem... □

Antonio Hernández Mancha, nou president d'AP.

rir coses noves sense concretar-les. És la màgia de l'il·lusionista. En aquest sentit, el congrés extraordinari significa sens dubte una desautorització a l'equip anterior, que va desaprofitar l'èxit electoral del 1982 i que ha dut el